

δὲ ἰξυ ἄ
ἀδ ἡλιόγῳ

“TEPINOIA”

Menandri *Komodia*

v. LVII-LIX

De Perinthia

Papyrus Oxyrhynchia 855.

Unius tantum columnae pars inferior servata est (13x16,3), quam anno 1908 ediderunt et ad Menandrum rettulerunt Grenfell et Hunt (Oxyrh. Pap. VI p. 150sq.)

Ex Perinthia desumptam esse demonstravit Koerte (Hermet XLIV 1909 p. 309sq.)

Scriptura est tertii p. Chr. n. saeculi.

Scriptis plena nusquam occurrit, apostrophi semper fere ponuntur, accentus bis additi sunt (13 ΓΩ, 16 ΚΝΙC-ΘΗC), spiritus semel invenitur (14 ΕC ΔΤΑΤΑΝ), crasis semel indicata est (22 ΚΑΝ = καί), personarum vices more solito notantur, personarum sigla ter versibus superscripta sunt (10, 20, 21)

Versus ad ultimum fabulae actum pertinent.

Adsunt in scaena Laches senex et servi Davus, Tibeus, Pyrrhias, mox etiam Sosias.

Atque Davus quidem ad aram confugit, unde Laches cum depellere vult.

Sarmenta enim et facer ex aedibus afferuntur, quo aspectu summo opere perterritus Davus conservos implorat, ut fugere sinant (4sq.). Iamque adest Laches facem incensam mitabundus in servum intendens. Quem deridet metuo indicia nimis aperta edentem (18). Mox etiam sarmenta accendi iubet. Sed in hoc summo servi periculo Sosias accurrit hospitis illius Perinthii adventum nuntiaturus, a quo res in melius conversas esse ex Terentii Andria scimus (v. 906sq.).

Nam hujus fabulae argumentum a Menandri Perinthia non ita multum differre ipse Terentius testis est, cum scribat Andr. plot 9sq.

Menander fecit Andriam et Perinthiam qui utramvis recte norit, ab utraque noverit: ita non dissimili sunt argumento, et tamen dissimili oratione sunt factae ac stilo. quae convenere in Andriam ex Perinthia fatetur transtulisse atque usum prosuis.

Menandri:
Reliquiae
in Papyris et
Membris
Serrabae
Chr. Jensen:
edidit
Berolini 1929
Bibliothecae
Graecae et
Latinae
Auctarium
Weidmanni-
anum
Vol. I.

(Anodart)

2
Quae cum ita sint, cum versibus Oxyrhynchis reperitis comparari pos-
sunt, quae in quinto Andriae actu fiunt (860sq.).
Ibi enim Simo dominus Davum servum nimirum rufum et dolosum,
a quo iterum se deceptum esse opinatur, postquam vinciri et constri-
ctum auferri iussit, his verbis compellat (866):

agenunciam: ego pol hodie, si viro, tibi
ostendam, quid erum sit periculi fallere,
quibus respondent quae Laches dicit Perinth. 13sq.
vai, Δάρ, τὸ γὰρ ἀσπράγνορα
ναὶ νοῦπον ἴφανταρ γὰρ ἴθι δρονότην
ἀλλ' ἄπορ.

Quae a pud Terentium sequuntur a Perinthia aliena sunt.
Verisimile igitur est Menandrum cum Andriam scriberet, res in Perinthia
actas mutasse et in brevius contraxisse.

Desunt etiam loci illi scurriles, quibus Laches servum illudit.
Atque haec quidem nescio an referendum sit, quod ait Terentius Andriam
et Perinthiam dissimili oratione et stilo factas esse.

Nimirum το πορτοῦ illud propter quod Scaenam Oxyrhynchiam a
Menandro alienam esse Leo indicaverat, in Perinthia admissum
in Andria scriptum erat.

Quod cum animadvertisset Koerte, Perinthiam a Menandro adolescente
compositam, Andriam poetae senioris esse recte conclusisse putan-
dus est.

Sunt etiam alia quibus hoc probari videatur, sed de his cum accu-
ratiore egerint Lindskog (in Studien zum Antiken Drama, Miscellen II p. 113.)
et Koerte, ad horum virorum commentationes lectorem delegatum esse
volo.

o. LXVII

Editiones "Perinthia"

B. Grenfell et A. Hunt, The Oxyrhynchus Papyri no. 855, VI 150, London 1908
F. Leo, Komödienfragment aus Oxyrhynchus, "Hermet" XLIV (1909) 143.

o. LXXIV

Critica et Exegetica. In Perinthian

W. Croenert, Woch. für klass. Philog. 1909 118

F. Fossataro: "La Perinzia di Menandro nell' Andria di Terenzio", "Ri-
vista di Filologia" XXXVII (1914) 449.

A. Körte: Zur Perinthia des Menander "Hermet" XLIV (1909) 109.

J. van Leeuwen: Ad fragmentum comicum nuper repertum, "Mnemosyne"
XXXVII (1909) 162.

F. Schöll: Menanders Perinthia in der Andria des Terenz, Sitzungsber. d.
Heidelb. Ak. d. Wiss. 1912 Abh. 7.

(α ΠΕΡΙΝΘΙΑ)

σ. 120-123

ΠΕΡΙΝΘΙΑ.

1. ...., οὐ δ' ἀνοδοῦθι [Πυρρία.
 Δ. κληματίδ]ας ἔθειον φέρω. — Λ. τὸ πῦρ [δίδου.
 Δ. καὶ πῦρ πρόσδον. ὦ Τίβει καί Γίτα,
 ἴππιτα κατὰ ναυοῦ. ἀφίει ἄν, Γίτα,
 5 ὄν] δούλον ὄντα καὶ διαώσαι [τ'; ο] πᾶν;
 οὐ] ἄν ἢ ἀφίει, ἀλλὰ περιόψεθε μὲ;
 οὐ] πρὸς ἀλλήλους ἔχουμ; προτίεχεται
 ὁ Πυρ]ρίας ἔσον χε φερταί φέρω.
 10 ἐπὶ] δὲ καὶ δᾶδ' αὐτὸς ἡμῖν ἔχε
 ὁ Λάχ]ρτᾶν] οδοῦθι. ΛΑΧ. περίθι ἐ[ν] κώλυται.
 τυρί] ἐπὶ δὲ καὶ, Δᾶν, ἐν πανόρπιαν,
 τῆ] χυμ τὴν ὕμν διαρχίει ἐνθὶ δὲ με.
 Δ. τῆ] χυμ ἔχ; Λ. ναι, Δᾶν, τὸ μὲ ἀπράχματα
 καὶ κοῦφον ἱσπατᾶν γὰρ ἐστὶ δὲ ἴσπιν
 15 φάρατος — Δ. ἴν. Λ. ἢ δὲ τὴν ἐν φερῶν

Pap. Oxyrh. 855. Unius tantum columnae pars inferior servata est.
 Memorandum auctorem suspicari sinit G.H. collato Perinthias p. 393
 K. (infra f. 1) ad Perinthiam scripsit Körte, u. Herw. t. 44 (1909)
 p. 303. Antecedentibus columnae exstant vestigia juxta v. 14 χοί,
 juxta v. 17 personae nota (ω) (= ωσιας), quam dispexit Schr(öder)
 (BWS G. H.). Lachet dominus ex domo procedit ligna et ignem
 poscens. Initio Τίβει καί Γίτα] φεραίτε] ἀδὲ] suppl. Leo frustra
 abscissum ΤΙΒ huc convenire monet K.

1. Πυρρία Leo. De Byzria Andriae, qui hinc petitur esse videtur, monet F. Schöll (S&A. Heidelb. Ak. 1912 VII p. 19)
- 2 φέρω: legit Sch. κληματίδ]ας Wil. coll. Arist. Thesm. 728 ὄντα vel τὸ π.
- 3 καὶ πῦρ - P.
- 5 ὄν]τα. καὶ διαώσαι. ὕπανν. G.H. οὐ] δούλον et οὐ] G.H. post διαώσαι] (Herw.) interpunctionem existitisse spatium verisimile fit. εὐ] πᾶν Leo οὐ] πᾶν; S.
- 6 Leo
- 7 οὐ] τω Leo, spatium testibus G.H. vix sufficiente, sed vestigia litt. u. disp. Sch.
- 8 Wil.
- 9:10 G.H.
- 10 ΛΑΧ superer. post τᾶν] fortasse punctum extare adnotat G.H.
- 11 Leo
- 13 Lachetum respicere verba Davi insolenter gloriantis, quae exhibet fr. 393K (infra f. 1) cognovit K.
- 14 ἱσπατᾶν P. 15 ἢ δὲ τὴν G.H. ἴδ]ε Leo. (ἀνοδοῦθι]

- σταυρὸν - ἐνρίθου; Δ. οὐκ ἔστιν ἐν τῷ, δὲ ποτα.
1. ὁ μὲν ποταμὸς, ὁ θραυρὸς ἰθαδ' ἀρετῶν
κατὰ τῶν κειμένων. - μὲν ἀνερονομίαν φιλ[?]ταλο.
- - - - - ἠοδῶν. Δ. ἔστιν χάρη
- - - - - ἐπιβίων. ΛΑΧ. ἀρετῆ
- - - - - [CWC] I ΔC. [ἀρετ] ἡ ἀρετῶν
- - - - - ἀρετῶν κατὰ τῶν κειμένων
- - - - - ἔστιν ἰθαδ' ἀρετῶν

20

- 16 ad σταυρὸν K confert Plin. Nat. Hist. XII 68 u sudant autem (murræ) priusquam incidantur stacten dictam, cui nulla præfertur et Plaut. Cure. 100 uti mihi stacte, tu cinnamum. tu rosa. σταυρὸν: ἐνρίθου; P
- 16 sq. Saekel, Questioner comical p. 25 sq.
- 18 cf. Aristoph. Pac. 241 ὁ μὲν τῶν κειμένων et schol.: ἐνρίθου; ἐπὶ τῷ δὲ δὲ δὲ ἀποκρίσεων. φιλ[?]ταλο G. H. Schr. φιλ[?]ταλο Schmidt
- 19 ὁδῶν (?). G. H. οὐκ ἔστιν Schr. ἐπιβίων (?) G. H. ἀνερονομίαν τῶν κειμένων Schmidt
20. in. μὲν ἀνερονομίαν Leo uideret ἀνερονομίαν S. ΛΑΧ superer.
- 21 in. τῶν ἀνερονομίαν dub. S. τῶν ἐπιβίων τῶν κειμένων (ΠΥΡ.) ὡς Schmidt nomen novi interlocutoris superer. CWC ἄρτι ἡ ἀρετῶν ΠΥΡ ἄρτι esse videbatur Schroeders. Idem nomen in antecedentis col. marginis dextero ad. v. 17 apparet; cf. ad. ad. in. huius columnae. ἀρετῶν Saekel.
- 22 cf. f. 195 K ΚΑΝΤ.
- 23 hic versus ultimus columnae fuisse videtur.

- Fragmenta aliunde nota. Περιθία f. 1-9.
1. ὅστις παραδαβὴν δὲ ποταμὸν ἀπαρανομίαν
καὶ νομῶν ἐφασαζὴ θραυρῶν, οὐκ ἔστιν ἐπὶ
οὐκ ἔστιν ἐπὶ ἀνερονομίαν, ἀνερονομίαν
ἐπιβίων τῶν κειμένων ἡ ἀρετῶν.
Phot. Berol. p. 5. Suid. s. v. ἀνερονομίαν = f. 393 K. ἀνερονομίαν ἀνερονομίαν Μιχαήλ
δεορ Περιθία
4 ποταμὸς Suid., παραδαβὴ Phot., ἡ inseruit Reitzenstein. Davi verba sunt ad quae respicit Lacher v. 13 sqq.
- 2 οὐκ ἔστιν ἐπιβίων ἀνερονομίαν τῶν κειμένων.
εἰς τὰ ἰσον ὄμοια τῷ ἐπὶ ἐπὶ ἡ ἀρετῶν.
Stob. flor. IV 55, 2 H. (123, 2 Mein.) = f. 394 K. Μιχαήλ Περιθία.
de argumento cf. Saekel l. c. p. 29.
- 3 ὅτι ἔστιν κατὰ τῶν κειμένων
εἰς τὰ ἰσον τῷ ἐπὶ ἐπὶ ἡ ἀρετῶν
θαυρῶν

(ἀνερονομίαν)

(“ΠΕΡΙΘΙΑ”)

Poll. X.12 = fr. 395K. ἐνάδιος δὲ τὰς (ἐν αὐτῷ) ἐπὶ τῷ κωλύει καὶ
μαδάνα, ὅτι ἐπιχειρήσει, ὡς ἴταί Μιχαήλος ἐν τῇ Περὶ Θιά.

1. ὁ ἐπὶ μαδάνα codd., corr. Bentley.

2 φίδος C. θάρρα P. φίδος/θάβρον Saekel. verba sunt adulescen-
tis cum amico colloquentis; cf. Saekel l.c. p. 28

4. ἐπὶ τῷ ἀναγῆν ἐν πομπῆαι τῆς
ἐφόδρα λοιδοροῦ.

Harpor. Phot., Suid. = fr. 396K. πομπῆαι καὶ πομπῶν. ἀλλὶ ἅν δότ.
δορίαι καὶ λοιδοροῦν . . . ἡ γὰρ ἐπέδωκε δὲ ἀπὸ τῆς ἐν ταῖς Διονυσιαῖς
πομπῆαι ἐπὶ τῷ ἀναγῆν λοιδοροῦν ἀλλήλοις. Μιχαήλος
Περὶ Θιά.

5 οὐδὲν ἢ γράτε ὄδω
νύδμα παρῆν, ἀλλὰ πῶς ἐπιπέδω.

Athen. XI 504a = fr. 397K (ἐν φίδω) πᾶσι τῶν φίδων ἴδω
τῷ παιδί περισσῶν ἐν νύδω πεδῆσαι. τὸ νύδω πῶς ἔστι
ἔναι δὲ γὰρ παρατιθέμενος Μιχαήλος ἐν Περὶ Θιά.

1 ἴδω A. corr. Mus

2. ἀλλ' ἐπὶ αὐτῷ νύδω susp. Kaib. descriptus temulenka
obstetrix, cf. Len. And. 228sq

6 τὸ παιδί δ' ἐκείθι ἐγχεῖται φέρον.

Athen. VII 301b = fr. 398K. πῶς ἐπιπέδω δὲ δέρον ἐγχεῖται (ἐν
δύπετα γχθῶτα) κατὰ τὸ παιδίον . . . Μιχαήλος Περὶ Θιά
δ' οὐδ. Α. — Davi verba sunt, cf. Len. And. 369.

7 οὐδ' αὐτὸς ἐπὶ τῷ θῶτῳ ἐπέφωτο.

Max. Plan. schol. Hermy. (Rhet. Gr. V. 486) = fr. 399K. νύδω δὲ (ἐν
ἐπέφωτο) ἐπὶ τῷ δακτύλῳ ἐν ἐφῶθι καὶ ἐπιπέδω, πομπῆ
δὲ τὰ ἴδω. καὶ Μιχαήλος ἐν τῇ Περὶ Θιά φωνῆ.
ἀετὸς Nenciini.

8 τὰ δ' ἀλλ' ἀνὰ πᾶσι ἐπὶ δάκρυα.

Suid. = fr. 400K. ἀνὰ πᾶσι. ἀνὰ πᾶσι, κατὰ πᾶσι, ἀθῆναι, ἀγῆναι
ἐν Μιχαήλος Περὶ Θιά.
οὐδὲν codd., corr. Meineke

9 Αἰδέωνος γὰρ

Mill. Mel. 355 (Zenob. 1 60) = fr. 401K ἡ δὲ μὲν τὰς Μιχαήλος
ἐν τῇ Περὶ Θιά ἐπιπέδω. δέρον δὲ ἐπὶ Πῶς ἐπιπέδω δὲ πομπῆ
ἐν τῇ κερύκεσσι Αἰάκω ἐπιπέδω ἐπὶ τῷ δακτύλῳ. τῶν γὰρ
ὄδω ἐπὶ τῷ δακτύλῳ ἐπὶ τῷ δακτύλῳ χεῖρας, γὰρ ἐπιπέδω δὲ
Αἴας ἐν τῷ δακτύλῳ ἐπιπέδω.